

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

KELOĞLAN

RÜŞTÜ ASYALI

BİRTANE GÜNGÖR
HULUSİ KENTMEN
SUNA PEKUYSAL
KAYHAN YILDIZOĞLU
İHSAN YÜCE
ZEKİ ALPAN

ve CÜCE
AYDIN BABAĞLU

- ◆ Abdurrahim Karakoç ◆ Mehmet Şeker ◆ Tacettin Şimşek
◆ M. Nihat Malkoç ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Eyyüp Azlal
◆ Hızır İrfan Önder ◆ Kadir Köse ◆ Mehmet Osmanoğlu ◆ Ercan Sağlam
◆ Aslan Avşarbey ◆ Mehmet Pektaş ◆ Mustafa İmir ◆ Hacı Musa Tuncer
◆ Salman Kapanoğlu ◆ Âşık Siyâsî ◆ Osman Gazi Turaç

86 Sayı 21 Nisan 2025

Biz Ne Bilek Beyim

◆ **Abdurrahim Karakoç**

Yalan dolan ile devran sürmeyi
Biz ne bilek beyim büyükler bilir
Milletin başına çorap örmeyi
Biz ne bilek beyim büyükler bilir

Rüşvet vermek rüşvet almak nasıl şey
Hazineden para çalmak nasıl şey
Terlemeden zengin olmak nasıl şey
Biz ne bilek beyim büyükler bilir

Erken palazlanıp erken ötmeyi
Değirmenler kurup baş öğütmeyi
Hele meydan meydan adam gütmeyi
Biz ne bilek beyim büyükler bilir

Anlamayız kopya nedir, asıl ne
Perde, sahne, solo, koro, fasıl ne
Üçkâğıtta erkân nedir usul ne
Biz ne bilek beyim büyükler bilir

Viski, votka çekip keyif çatmayı
Dansöz kucağında stres atmayı
Milleti bölmeyi, vatan satmayı
Biz ne bilek beyim büyükler bilir

Seyrettikçe ana-baba filmini
Hissederiz baskısını zulmünü
Lisansüstü maskaralık ilmini
Biz ne bilek beyim büyükler bilir

Âdettir gerekmez malumu ilam
Taklide güneydın, asıla selam
Ne hıznırlık varsa hâsıl-ı kelam
Biz ne bilek beyim büyükler bilir

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

86. Sayı Nisan 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Silah ve Çocuk

◆ Mehmet Şeker

On beşinde bir çocuk
Ne anlar silahtan
Türk değilse

On beşinde bir çocuk
Ne anlar silahtan
Kürt değilse

On beşinde bir çocuk
Ne anlar silahtan
Filistinli değilse

On beşinde bir çocuk
Ne anlar silahtan
Amerikalı değilse

Artık bütün çocuklar
Tanıyor silahların hepsini
Gözümüz aydın

Biri atadan aşına
Biri örgütten edinmiş
Öteki gidip okul taramış

Ya almış eline silahı
Ya hedef olmuş her biri
Uzak tutamadık onları

On beşinde onbaşı
On sekizinde başçavuş
Oradan gel buradan savuş

Yirmi yaşı görmez zaten
Ya düşer toprağa
Yahut havaya uçar

Uçanı da bizim
Kaçanı da bizim
Hepsi bizim çocuklar

Vuran da bizim
Vurulan da bizim
Geriye kalan sonsuz bir acı

Mezarı bile olmaz çoğunun
Künyesi bulunmaz
Düşülür bir sayı kütükten

Yerin dibine batsın
Çocukları yaşatmayan dünya
Ölümü layık gören her kim ise

Her kim ise
Her kim
Her

Nigâr Hanım Vay/On Yedi-Fahri Doktora Yağmuru

◆ Tacettin Şimşek

Nigâr Hanım “bilim doktoru” ünvanını almanın sevincini feysbuktaki beş bin arkadaşıyla ve instagramdaki seksen milyon takipçisiyle paylaştı. Sevincini paylaşmakla kalmadı, tez savunmasının ardından cüppe giydiği âna dair kırk sekiz fotoğrafı da hayranlarının ilgisine sundu.

Instagramdaki gönderi yetmiş milyon beğeni aldı. Bu konuda rekor tabii ki Arjantinli futbolcu Liyonel Messi'deydi. Onun Dünya Kupası'nı kaldırdığı âna ait fotoğraf yetmiş dört milyon beğeniyle birinci sıradaydı. Nigâr Hanım bugün ikincilik kürsüsüne oturmuştu. Besbelli ki bundan sonra Messi'nin rekorunu zorlayacaktı.

Yazılı çizili, basılı besili, görüntülü kuruntulu bütün medyada Nigâr Hanım birinci haberdi. Onun “edebiyat doktoru” olması, dünyaca büyük bir başarıydı. Aynı zamanda bütün ülke için iftihar vesilesiydi.

Doktoralı bir şaireye akademinin kayıtsız kalması düşünülemezdi.

Rektörlük kütüphanelerine, fitnis salonlarına, amfi gruplarına, kültür merkezlerine, stadyumlara Nigâr Hanım'ın adını koyan üniversiteler vardı.

Nigâr Hanım Kütüphanesi, Nigâr Hanım Fitnis Salonu, Nigâr Hanım Amfiler Grubu, Nigâr Hanım Kültür Merkezi, Nigâr Hanım Stadyumu... Doğrusu çok şık duruyordu ve kulağa da hoş geliyordu. Bu durum, en çok da Nigâr Hanım'ı onurlandırıyor ve tabii sevenlerini de.

Paris Alen Üniversitesi, rektörün önerisi, komisyon görüşü ve senato kararıyla, adını “Alen Nigâr Hanım Üniversitesi (ANHU)” olarak değiştirmek için Âli Tedris Heyeti'ne başvurusunu yapmıştı bile. Üniversitenin en büyük hayali de Nigâr Hanım'ı kürsülerinde, amfilerinde öğretim üyesi olarak görmektir. Kendisine yetkili ağızlardan bir çağrı yapılmış, akademik kadro ilanında şu özel maddelere yer verileceği bildirilmişti:

1. Kadın olmak,
2. Türkçe dışında sekiz yabancı dil biliyor olmak,
3. Açık liseyi iki yılda bitirmiş olmak,
4. Lisans ve yüksek lisansını Avrupa'da -tercihen Fransa'da, özellikle de Paris'te- tamamlamış olmak,

5. Lisans öğrenimi sırasında Kembriç ve Oxford'da birer dönem Erasmus programına katılmış olmak,

6. Sorbon'da edebiyat doktorası yapmış olmak,

7. Altı şiir kitabı yayımlamış olmak,

8. Nişantaşı'ndaki konağında şiir meclisleri düzenlemek.

“Macar bir babanın kızı olmak” ve “adının N harfiyle başlaması” gibi şartları da koyacaklardı ama yanlış anlaşılır ve iltimas mı var, başka adayların önü mü kesilmek isteniyor gibi kuşkulara yol açar diye vazgeçtiler.

Aslında ilana, milana ne gerek vardı? Nigâr Hanım re'sen öğretim üyesi olarak atanabilirdi. Hak edilmiş bir üvandı bu. Ne yapalım ki prosedür böyleydi.

Nigâr Hanım'ın Q1, Q2 dergilerde on iki makalesi, uluslararası sempozyumlarda sunulmuş on beş bildirisi, dört adet de yürütücüsü olduğu Avrupa Birliği projesi vardı. AHCI, SCI, ESCI, Scopus kapsamındaki makaleleri ve uluslararası kitapları da cabası.

Atıflarına bakılacak olursa Nigâr Hanım'a “atıf milyoneri” denilebilirdi. Kimi akademisyenlerin Diyojen'in elinde fenerle güpegündüz “İnsan arıyorum.” demesine benzer bir çaba ile atıf aradığı bir ortamda Nigâr Hanım'ın bin beş yüz atıfı vardı. Hani, akademik ortamlarda “Atıfın kadar konuş!” deseler Nigâr Hanım'ın günlerce, hatta aylarca konuşması gerekirdi.

Günahı söyleyenlerin boynuna, kimi akademisyenlerin “Al bir atıf, ver bir atıf!” diye şirketler kurduğu, asılsız bir söylenti olarak dilden dile dolaşıyordu.

Son derece adil, herkese açık bir kadro ilanıydı. Bütün adaylar eşit şartlarda yarışmış olacaktı. İsteyen herkes kadroya başvurabilirdi. Başvuru sırasında şartları taşımayanlar çıkarsa elenir, kalanlar önce yazılı sınava, sonra da mülakata alınırdı. Yani olayda, haşa, (m)adam kayırma söz konusu değildi. Zaten hanımefendinin torpile zerre kadar ihtiyacı yoktu.

Nigâr Hanım, daveti alınca önce gönülden te-

şekkürlerini ilettiler yetkililere. Ardından müsaade ederlerse biraz düşünmek istediğini söyledi. Çünkü yurt içinden, yurt dışından birçok teklif almıştı.

“Takdir edersiniz ki, benim için en uygun teklif hangisiyse onu değerlendirmek isterim.”

Yetkililer, hak verdiler Nigâr Hanım’a. Kendisine kapılarının ardına kadar açık olduğunu ifade ettiler ve ne zaman gelirse onu belediye bandosu ve mehter takımıyla istikbal etmekten şeref duyacaklarını belirttiler.

Bu, Nigâr Hanım’ın tek başına ve sadece kendi adına verebileceği bir karar değildi. Üç şehzadesi (Salih Münir, Salih Feridun ve Salih Keramet) henüz çok küçüktü. Onları bakıcı eline bırakamazdı. Hem kariyer hem de çocuk yapmayı başarmış iyi bir anneydi o. Çocuklarına çok düşküncüydü. Onların eğitimi önemliydi. İptidai, rüştiye, idadi derken üniversiteyi de şimdiden planlamalıydı. İdadi konusunda kesin kararlıydı. Üç göz bebeğini de Mekteb-i Sultani’de okutacaktı. Onlar da annelerini takip etmeli, Fransızca’yı ana dili gibi öğrenmeli, üniversiteyi Paris’te okumalı, Sorbon’da master ve doktora yapmalıydılar.

(İlminücüme göre Nigâr Hanım’ın çocukları için kurduğu akademik ünvanla taçlanan bu hayal gerçekleşmeyecek. Mesela üç numaralı şehzadesi Salih Keramet, Mekteb-i Sultani’yi bitirdikten sonra devlet bursuyla Fransa’ya gidecek, yurda dönünce önce bir süre Halkalı Ziraat Mektebi’nde öğretmen olarak çalışacak, ardından mezunu bulunduğu mektepte hocası Tefik Fikret’in müdür yardımcılığını üstlenecek. Avusturya’da son halife Abdülmecid Efendi’nin oğlu şehzade Ömer Faruk’a beş yıl refakatten ve Viyana’da ateşe olarak görev yaptıktan sonra halifenin hususi kâtipliğinde bulunacak.)

Bu arada bütün üniversiteler, Nigâr Hanım’a fahri doktora ünvanı vermek için kuyruğa girmişti. Fransa’daki yüz yirmi üniversiteden yetmiş senatolarını toplamış, kararı çıkarmıştı.

Kalan üniversitelerden Bilader, Ellam, Gadan Alim, Kirvem, La Bebe gibi bazıları,

“Nigâr Hanım’a fahri doktora payesi azdır, fahri doçentlik verelim.” diyordu. Gereğini de “Hanımefendi doktora payersini Sorbon’dan almış zaten. Bizim bir üst ünvan vermemiz daha uygun olur.” diye açıklıyordu.

Velhasıl, Nigâr Hanım’a layık bir ünvan aranı-

yordu.

Doçentliği yeterli bulmayıp “Fahri profesörlük vermeliyiz.” diyen rektörler de vardı. Hatta ülkenin en gözde üniversitelerinden birinin rektörü Prof. Filip,

“Arkadaşlar,” dedi senato toplantısında. “Akademide artık kullanılmıyor ama bence Nigâr Hanım’a yakışan en güzel ünvan fahri ordinaryüs profesörlüktür. Bunu düşünelim şimdi. Ne dersiniz? Nigâr Hanım’a bu ünvanı vermeyi kabul edenler...”

Toplantıya katılan sekiz rektör yardımcısı, otuz iki dekan, on sekiz yüksekokul müdürü, yirmi iki enstitü müdürü, fakültelerini temsilen kırk altı öğretim üyesi aynı anda ellerini havaya kaldırdı.

Rektörün cümleyi “kabul etmeyenler” biçiminde devam ettirmesine gerek kalmadı. Büyük bir memnuniyetle tamamladı sözlerini:

“Kabul edilmiştir. Teşekkürler arkadaşlar. Size yakışanı yaptınız. Ülkemizin kariyer yaptırdığı emsalsiz bir değer, üniversitemiz tarafından takdir görecektir ve örnek olacaktır. Bu kararımızı hemen bugün bir basın toplantısıyla duyurmak istiyorum.”

“Ordinaryüs” Latince bir sözcüktü ve “nizami, usule uygun” demekti. Bir başka ifadeyle “profesörlerin hocası” anlamına geliyordu. Doğrusu Nigâr Hanım’a yakışan bir ünvan olacaktı bu.

Öte yandan Türk argosunda “ordinaryüs” sözcüğü “herhangi bir meslek veya sanatın ileri derecede uzmanı” anlamında kullanılıyordu.

Türkiye’nin yetiştirdiği son ordinaryüsler hukukçu, felsefeci Reşat Kaynar ve yine hukukçu, tarihçi, psikolog, gelecekçi (fütürist), Türkolog, senarist, yazar Reha Oğuz Türkkan’dı. Fahri olsa da, bir Fransız üniversitesi tarafından verilmiş olsa da artık yeni bir ordinaryüsümüz olacaktı: Nigâr Hanım.

Vatana, millete, hükûmete, devlete hayırlı olsun.

Herkes Bir Şey Pazarlıyor

◆ M. Nihat Malkoç

Dünya olmuş açık pazar
Herkes bir şey pazarlıyor
Olmasa da okuryazar
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimi siyasî fikrini
Kimi riyakâr zikrini
Kimi olmayan şükrünü
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimi ehl-i keramettir
Nazarı bile rahmettir(!)
Mahmut, Hüseyin, Ahmet'tir
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimi kibrin havasını
Kimileri davasını
Kimi nefsin hevasını
Herkes bir şey pazarlıyor

Şahika olmuş deniyet
Baş tacıdır enaniyet
Nerden baksan fena niyet
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimisi yolduklarını
Kimisi bulduklarını
Kimi de çaldıklarını
Herkes bir şey pazarlıyor

Ölçü olunca kemiyet
İdrâklerde ademiyet
İfsat olmuştur cemiyet
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimi "niçin, neden"ini
Kimileri bedenini
Kimisi de vatanını
Herkes bir şey pazarlıyor

İyilik başa kakılmış
İcabı neyse bakılmış
Şirazesinden çıkılmış
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimi çeşme başındadır
Kimi dümen peşindedir
Kimi makam düşündedir
Herkes bir şey pazarlıyor

Parsellenmiş her ne varsa
Bölüşülmüş bütün parsa
Kimi dükkân, kimi arsa
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimi sürdüğü sefayı
Kimi olmayan vefayı
Kimi de kuru kafayı
Herkes bir şey pazarlıyor

Suyun başı kalabalık
Malum baştan kokar balık
Kâh nezaket kâh kabalık
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimisi duygularını
Kimisi uykularını
Kimi de kaygılarını
Herkes bir şey pazarlıyor

Karayı ak göstererek
Kirliyi pak göstererek
Azları çok göstererek
Herkes bir şey pazarlıyor

Kuzu kurda acır olmuş
Kötülükler ecir olmuş
Müflis büyük(!) tacir olmuş
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimi olmayan nurunu
Kimileri onurunu
Kimi bugünden yarını
Herkes bir şey pazarlıyor

Hak varken zulmü tutan var
Yetim hakkını yutan var
Kalemlerini satan var
Herkes bir şey pazarlıyor

Kimileri günahını
Kimi mazlumun âhını
Kimileri ervahını
Herkes bir şey pazarlıyor

Ekme

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Benim için nice kavga verilir
Bulanların şükür kapısıyım ben
Sofralarda başköşeye kurulur
Erenlerin fikir kapısıyım ben

Kutsal sayıp öpüp başa koyarlar
Kuru bir parçamla bile doyarlar
Müslümanlar beni nimet sayarlar
Dilde tespih, zikir kapısıyım ben

Hakk aşkıyla ateşlere düşerim
Kaderim bu yanar yanar pişerim
Besmele çekene dolup taşarım
Gönüllerde zakir kapısıyım ben

İşçinin emeği, alın teriyim
Aslımı sorarsan harman yeriym
Çalışan ulaşır, kolay biriyim
Zengin değil fakir kapısıyım ben

Uğruma cennetten sürüldü Âdem
Nenem toprak, suyla tohumdur dedem
Merak edersiniz aslımı madem
Göcek iken bakir kapısıyım ben.

Ergenlikte göv gözümle bakarım
Yel estikçe burcu burcu kokarım
Temmuzda saçıma sırma takarım
Tabiatın okur kapısıyım ben

Dünya davasının özü bendedir
Kurdun kuşun bile gözü bendedir
Mutluluğun masum yüzü bendedir
Tamahkâra hakir kapısıyım ben

İmdat, Evde Muska Var!

◆ Halit Yıldırım

“Ah şu zil sesi!” dedi içinden Sibel. Yine telefonu sessize almayı unutmuştu. Panik içinde çağırıyor meşgule attı ama o kapattıkça telefon inadına bir daha çalıyordu. Önemli bir toplantıdaydı. Kendisine hayret ve hoşnutsuzluk karışımı bir gözle bakan patronuna utana sıkıla hâlini arz etti:

“Kusura bakmayın Harun Bey, annem ısrarla çaldırıyor. Sanırım bir sorun var. İzninizle ben bir görüşeyim, sonra devam ederiz.”

Sibel Hanım 25 yaşında, 1.70 boylarında, kumral, bakımlı bir kadındı. Maliye bölümü mezunuydu. İki yıl önce okulu bitirir bitirmez evlenmiş ve kocasının arkadaşı olan Harun Bey’in muhasebe şirketinde işe başlamıştı. Kendi hâlinde, sessiz sâkin bir kızdı. Son günlerde eski neşesini kaybetmiş, alingan ve agresif bir hâle bürünmüştü. Zira iki yıldır evli olmasına rağmen bir türlü anne olmuyor ve bunu kendisine sorun ediyordu.

Harun Bey ise, 40 yaşlarında olgun, kibar ve anlayışlı bir beyefendiydi. Babasından devraldığı şirketi, İstanbul’un önemli muhasebe şirketlerinden birisi hâline getirmişti. Ofisinde sadece on adet muhasebe uzmanı çalışıyordu. Getir götür, çaya çorbaya bakan elemanlar ile bu rakam zaman zaman 25’i buluyordu. Harun Bey gayri memnun bir şekilde mukabelede bulundu genç kadına.

“Tabii Sibel Hanım, lütfen rahatsız olmayın. Belki önemli bir şey vardır.”

Sibel, izin aldığı anda beşinci kez çalan telefonun tuşuna basıp hemen dışarı çıktı ve ofiste sigara içenler için ayrılan balkona koştu.

“Anne, ne var sabah sabah? Toplantıydık. İnan rezil oldum Harun Bey’e!”

Telefonun diğer ucundaki annesi ise sinirden patlamak üzereydi.

“Kız kör olmayasica! Önemli bir şey olmasa aramazdık herhâlde değil mi? Çabuk izin alıp eve gel. Çok kötü bir şey oldu.”

Sibel annesini duymuyordu zira aklı toplantıdaydı.

“Anne deli misin? İzin alamam. Patron çok önemli bir mesele hakkında toplantı yapıyor. Hem ne oldu ki?”

“Sana telefonda anlatamam. Sen çabuk eve gel!”

“Yahu anne anlamıyor musun çok önemli bir toplantı hâlindeyiz, müşteriler var. Patron hayatta izin vermez.”

“Kız sana çok önemli bir şey var diyorum. İş diyorsun daha bana. Bana bak eğer çabuk gelmezsen yuvan dağılır haberin olsun!”

Sibel bu söz karşısında elektik şokuna uğramış gibi sarsıldı:

“Ne diyorsun anne, Murat beni aldatıyor mu yoksa?”

“Yok daha neler? Aptal kız, Murat öyle bir şey yapmaz bir kere.”

“Yahu anne çıldırtma insanı mesele nedir o zaman söyler misin? Damadına toz kondurmazsın biliriz.”

“Eh sen kaşındın. Çabuk eve gel, temizlik yaparken senin karyolanın altında bir muska buldum.”

Bu iki hecelik kelime atom bombası etkisi yapmıştı Sibel’in yüreğinde. O panik ile sorularını peş peşe sıraladı.

“Muska mı? Kim koymuş, niye koymuş, neden koymuş?”

Her soru sinir uçlarında adeta törpü etkisi yapan kadın, ıstırap içinde son birkaç kelim daha edebildi.

“Bana bak, Münker-Nekir gibi ahiret suali soracağına çabuk eve gel. Kapatıyorum.”

Sibel oracıktaki bir sandalyeye yığılıverdi. İçeriden durumu gören arkadaşları hemen balkona koşular. Kolonyalar, yelpazeler, sular derken Sibel az da olsa kendisine gelebildi. Harun Bey de Sibel’in bu hâlden korkmuştu:

“Hayırdır Sibel Hanım? Ne oldu böyle? Evde yangın mı çıkmış yoksa?”

Sibel ağlamaklı bir sesle,

“Harun Bey, annem rahatsızlanmış sanırım. Benim acilen eve gitmem lazım. Lütfen beni anlayın. Çok özür diliyorum.”

Harun Bey gayet olgun ve biraz da tedirgin bir hâlde,

“Tamam, Sibel Hanımcığım hiç sorun değil. Şimdi ben şoföre talimat veriyorum. Seni eve bırakırım. Eğer gerekirse hastaneye falan götürsün sizi. Bu hâlde sen araba kullanamazsın.”

“Yok, teşekkür ederim. Çok iyisiniz. Ben kendim giderim.”

Sibel apar topar dışarı çıkarken ofis çalışanları peşinden kaygılı gözlerle onu uğurluyordu. Sibel

arabasına bindi konağı çevirdi. Araba büyük bir horultuyla çalıştı ama henüz rölanti motoru devreye girmeden gaza öyle bir yüklendi ki herkesin yüreği ağzına geldi.

“Bu kız bir yere çarpacak!” diye çığlık atan ana... Pencerede elleriyle yüzünü kapatan arkadaşları parmak aralarından lastiklerden çıkan dumanı seyrededursun Sibel çoktan evine varmıştı bile. Arabasını park edip hemen apartmana koşarak apartmana girmiş, asansörü bile beklemeden üçüncü kattaki dairesine koşarak çıkmıştı. Kendi dairesinin kapısına geldiğinde nefes nefese kalmıştı. Sinirden zili çalmak bile akına gelmemiş, heyecandan ellerinin titremesi nedeniyle kapıyı güçlükle açmıştı. İçeri girer girmez annesine sarılıp ağlamaya başladı.

Sibel’in annesi Râziye Hanım 45-50 yaşlarında, hafif tombul, kısa boylu, esmer bir kadındı. Kocasını on yıl önce kaybetmiş, kendisini hayattaki tek varlığı olan kızına vakfetmişti. Bir bankadan emekliydi ve kocası öldüğünde genç olmasına rağmen bir daha evlenmemişti.

Annesi onun bu kadar etkileneceğini zannetmiyor olacak ki hafif bir şaşkınlık geçirmiş, ama daha sonra toparlanarak “Kendine gel” diye kızının yüzüne hafifçe bir tokat aşk etti. Son günlerde zaten asabı bozuk olan Sibel, bir müddet daha ağladı ve sonra kendine gelerek,

“Nerede o?” diye annesine muskayı sordu.

Annesi Râziye Hanım, hemen elini koynuna atarak muskayı çıkarıp Sibel’in avucuna koydu. Sibel birden irkilerek avucuna bırakılan muskayı yere düşürdü.

“Anne ne yapıyorsun? Ben korkarım böyle şeylerden. Neden avcuma bırakıyorsun?” diye bağırdı.

Râziye Hanım, muskayı nerede, nasıl bulduğunu olay mahallinde suçlulara tatbikat yaptıran hâkim gibi uygulamalı olarak anlattı.

Olayın ilk şokunu atlatan Sibel ve annesi, analı kızlı salonun ortasına çökmüşler, arpacı kumrusu gibi düşünüyorlardı. Nefesleri tutulmuş gibiydi âdetâ. Dışarıdan birisi görse nefes aldıklarına inanamazdı. İkisinin de yüzü sapsarıydı. Sibel’de ise buna ilave olarak bir de ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerinin şişliği eklenmişti. Bu arada Sibel, kendi kendine mırıldanmaya başlamıştı. Bozuk bir plak gibi tekrarladığı tek cümle vardı dilinde:

“Bunu bana kim ve ne için yaptı?”

Sonra birden “Eltim!” demeye başladı. Sürekli bu sözü tekrar ediyordu. Râziye Hanım ne dediyse ikna edememişti Sibel’i. Eltim diyor başka bir şey demiyordu. O esnada kapı çaldı. Râziye Hanım ko-

şarak kapıyı açtı. Karşısında dünürü Kâmile Hanım’ı görünce iyice rahatladı.

Kâmile Hanım da 55 yaşında, sarışın, tombul bir kadındı. Râziye Hanım’la aynı bankada yıllarca çalışmışlardı. Kâmile Hanım da dul bir kadındı ama onun eşi öleli daha beş yıl ancak olmuştu. O da iki oğlu ve bir kızı ile kalmış ama evlenmemişti. Zira ayyaş, kumarbaz ve hovarda kocasından çok çekmişti. Kâmile Hanım telaşla içeri girer girmez hemen ilk soruyu yaptırdı.

“Hayırdır dünürüm, ne oldu? Ay çok korktum. Kötü bir şey yok umarım.”

Raziye Hanım perişan haline uygun bir ses tonuyla hıçkırık efektleri eşliğinde cevapladı bu soruyu:

“Tam zamanında geldin ay dünürüm. Şimdi düşüp bayılacağım inan. Sorma başımıza geleni.”

“Hayırdır dünür, ne oldu? Bu hâliniz nedir? Telefonda ‘İki elin kanda olsa da gel.’ deyince çok korktum inan.”

“Sorma dünürüm, Sibellerin odada, yatağın altında bir muska buldum.”

Bu tılsımlı söz âdetâ onu da beyninden vurmuştu. Bir anda geçmişte kendi yaşadığı onlarca hatıranın bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmesine sebep olan bu kelime, onu çıldırtmaya yetmişti:

“Ne! Muska mı?” diye bir çığlık atıverdi.

Râziye Hanım ise olayın şokunu üzerinde attığı için gayet sâkin ama korku dolu gözler ve mahzun bir ifade ile âdetâ bu yakıcı çığlığı sustururcasına cevapladı:

“Evet, muska ya...”

Bu esnada salonda yerde oturan Sibel de çığlığı duyar duymaz antreye gelmiş gözyaşları içinde kaynanasının boynuna sarılmıştı. Hep beraber salona geçip oturdular. Râziye Hanım ona da uygulamalı bir şekilde muskayı nerede ve nasıl bulduğunu en ince detaylarına kadar anlatıvermişti. Kâmile Hanım şaşkındı. Dilinden şu cümleler dökülüyordu:

“Şaşırdım inan. Kim, neden yaptırdı acep?”

Raziye Hanım artık adapte olduğu bu olayda dramatik olmayı elden bırakmamak adına perişanlık ifadesi bir emoji gibi rol kesmeye devam etti:

“Valla dünür ne demişler, 'Kazanırsan dost kazan, düşmanı anan da doğurur.' Biz bu soruyu en iyisi bu işten anlayan birisine soralım. Hani şu senin Âdem Hoca vardı ya...”

“Eeee?”

“Eee’si sen ona bir telefon et. Bugünden tezi yok

hemen bu işe el atsin. Sibel ve Murat, Âdem Efendi'ye gitsinler."

Râziye Hanım, dünürü Kâmile Hanım "Murat" deyince bir an duraksadı.

"Murat'ı bu işe sokmasak..."

Râziye Hanım şaşırılmıştı:

"Neden?" dedi.

O sırada hiç konuşmayan Sibel söze atıldı:

"Kayınvalidem doğru söylüyor anne. Zira Murat hacıya, hocaya inanmaz. Gitmez."

Damadı deyince Raziye Hanım için akarsular dururdu. Ne akarsuyu? Kızılırmak'ı bırak koca Nil Nehri hatta Mississippi Nehri bile kesilirdi.

"Yanlış düşünüyorsunuz. Benim damadım inançlı, itikatlı birisidir. Hiçbir cumayı kaçırdığı vaki değil. O senin oğlun olabilir ama dünür, Murat elimizde büyüdü. Çocukluğunda Kur'an'a bile gitti."

Kamile Hanım ise kendi doğurduğu oğluna bu kadar kefil olamazdı:

"Ya dünür bana oğlumu anlatma Allah aşkına. Köpoğlusu babasına çekmiş işte. Kur'an'a gitti de ne oldu? Elif cüzünde şeddeye kadar ancak gelebildi. Beş senede Kur'an'a geçemedi. Bellediği bir sübhaneke, bir elham, bir kulhu, bir inna ağtayna! Valla ben o delibozukla uğraşamam. Seni benden daha çok sever. Sen konuş, ikna et. Ben hocaya telefon edeyim."

İki dünür sırt sırta verip telefonlara sarıldılar. Hâlâ olayın şokunu atlatamayan Sibel ise oturmuş ikisini seyrediyordu. O da kocasının katır gibi inatçı, bir o kadar da çokbilmiş, ukala birisi olduğunu bildiği için bu umutsuz vakanın safahatını merak ediyordu. Bir yandan da iki yıldır evli olmalarına rağmen çocuklarının olmayışının verdiği stresle bunu eltisinin kocası Murat'a göz diken birisi ile beraber yaptığı vehmine kapılmıştı. Önce Kamile Hanım'dan Âdem Efendi'nin yarım saat içinde ofisine geçeceği ve ilk olarak onları alacağına dair bilgi ulaştı. Yalnız ofise telefon edilip randevu kaydı yaptırılacaktı. Sonra da Raziye Hanım da Murat'ı ikna ettiğini ve hemen eve geleceği bilgisini duyurdu. Sibel ve Murat'ın annesi Kamile Hanım birbirlerine şaşkın şaşkın bakıp soruyu patlattılar:

"Nasıl ikna ettin!"

Raziye Hanım bastı havayı:

"Siz işinize bakın, o benim aslan damadım. Kayınvalidesini asla kırmaz!"

Devam edecek...

Sınav Marşı

◆ Eyyüp Azlal

Bak sınav var çocuklar
Bozulmasın sucuklar
Çalışın çok çalışın
Süzülmesin boncuklar

Sınav günü heyecan
Ne ruh kalır ne de can
Kağıt kalem silgiyi
Unutur o afacan

Anne ile babanız
Boşa gitmez çabanız
Sabah erken okulda
Dualarda yeriniz

Sınavlar hep böyledir
Artık vakit öğledir
Zil çalınca çocuklar
Gerisi kaderledir...

Hem Yanarım Hem Kanarım

◆ **Hızır İrfan Önder**

Kalbim yangın yeri gibi,
Hem yanarım hem kanarım!
Kimse görmez bu garibi,
Hem yanarım hem kanarım!

Bulamadım ilâcımı,
İçime gömdüm acımı,
Giydim yalnızlık tacımı,
Hem yanarım hem kanarım!

Anladım ki ömür kısa,
Emel ne ki ölüm varsa,
Sevgi artık karaborsa,
Hem yanarım hem kanarım!

Bu çağ kendini çok saldı,
Adaleti haydut çaldı,
Özgürlüğün adı kaldı,
Hem yanarım hem kanarım!

Ülkü kayıp, insan kayıp,
Herkese edilir ayıp,
Sükûti'yim vakte sayıp,
Hem yanarım hem kanarım!

Sanal Hâlimiz

◆ Kadir Köse

Birçok ilişkiyi sosyal medyadan
Kuruyoruz tanışmadan ne güzel
Saygıyı, sevgiyi sanal dünyadan
Arıyoruz konuşmadan ne güzel

Arzu ettiğimiz hayale, düşe
Nefsin haz duyduğu şehvetli işe
Külfetsiz zahmetsiz hem de beleşe
Eriyoruz buluşmadan ne güzel

Namertlerce yiğitlere, mertlere
Şerefsizce en şerefli fertlere
Ekran üzerinden güçlü kurtlara
Vuruyoruz vuruşmadan ne güzel

Mahremleri, özellikleri, gizleri
Kırtarak sergilenen nazları
Eşin eşe sunmadığı pozları
Görüyoruz görüşmeden ne güzel

Gerçeği haykıran dile hesabı
Sırtlanın suçundan fil'e hesabı
Suçu olmayana bile hesabı
Soruyoruz anlamadan ne güzel

Çözmek varken konuşarak sorunu
İtham aldı izahların yerini
İkaz ile anlayacak birini
Kırıyoruz uyarmadan ne güzel

Fıtratımız, benzer olan arsız
Niyetimiz, benzer olan nursuzu
Cihetimiz, benzer olan hırsız
Koruyoruz tanımadan ne güzel

Doğruları yalanlarla sindirip
Anlamına başka anlam bindirip
İnsanların kafasını döndürüp
Yoruyoruz görünmeden ne güzel

İnternetle özerkleşmiş hayatı
Gerçeklikten uzaklaşmış hayatı
Kurgularla tuzaklaşmış hayatı
Yaşıyoruz düşünmeden ne güzel

Köse der ki sorunlara komutla
Çukurlara, derinlere komutla
Robotlaşıp yarınlar komutla
Yürüyoruz yorulmadan ne güzel.

Zorlama Şeyler

◆ Mehmet Osmanoglu

Aklına ilk gelen cümleyi söyle
Sonuna bir iki imge eklersin
Düşünme ne demek istedin böyle
Bir şiirden, başka neyi beklersin

Anlammış temaymış salıver gitsin
Kafasını yoran bırak çatlasın
Aman ha dizeler uyaksız bitsin
Böylece şiirin level atlasın

Ateşi buz tuttur karı tutuştur
Kuru bir yağmurda şöyle güneşlen
Ütopik sözleri takıp takıştır
Metafizik boyutlarda konuşlan

Son durakta bekle en son treni
Gelmezse hemencik bir şiir kondur
Tutmazsa ilhamın gevşek freni
Yazıver bir destan aşka dokundur

Öyle aşk dediysek açıktan değil
Ona yormak isteyen zorlasın bulsun
Postmodern trendin önünde eğil
Toprağın altında sular boğulsun

Eh artık bu şiir böyle de olur
Bir virgül bir nokta işi bitirir
Peşine düşenler izimi bulur
Bilmem ki başıma neler getirir.

Severiz

◆ Ercan Sağlam

İki villa bir köşkle idare edenleri
X markalı elbise giyenleri severiz
Atları kırbaçlayıp dörtnala gidenleri
İkide bir şerefsiz diyenleri severiz

Koşuşu çita gibi özgüveni zirvede
Gururlu, kibirlidir en öndedir zırvada
Bir kere say edince Safa ile Merve'de
Hayat boyu şeytana uyanları severiz

İşçiliği beğenmez burun büker işçiye
Garsona sinirlenir fırça çeker aşçıya
Altınları kaptırıp hırsıza beleşçiye
Yetimlerin hakkını yiyenleri severiz

El üstünde tutarız bize küfür edeni
Sonuca odaklanır aramayız nedeni
İnek gibi sağanı koyun gibi güdeni
Memleketin altını oyanları severiz

Çırpınmayı bırakıp pes ederiz sonunda
Görece namusluyuz namussuzun yanında
Yatsıyı kılar kılmaz meyhanenin önünde
Hazır olan imama uyanları severiz

Bildiğin Gibi Değil

◆ Aslan Avşarbey

Sorma niçin nasıl neden
Hâl bildiğin gibi değil
Ölümü gördük ölmeden
Zül bildiğin gibi değil

Giden ömrü götürüyor
Gelen dertler getiriyor
Batırdıkça batırıyor
Yıl bildiğin gibi değil

Sevilmek olsaydı derdi
Bülbül gibi yârî vardı
Kör baykuşa meyil verdi
Gül bildiğin gibi değil

El değmeden bükülüyor
İki yana dökülüyor
Bir parmağa yıkılıyor
Kol bildiğin gibi değil

Ayak uydurup zamana
O da katıldı kervana
Kim güçlüyse ondan yana
Kul bildiğin gibi değil

Her yalana döner oldu
Zor zamanda siner oldu
Hakkı demek hüner oldu
Dil bildiğin gibi değil

Dal olsa da köşe bucak
Kırıyorlar kucak kucak
Başka şey bul tutunacak
Dal bildiğin gibi değil

Umut beklerken rüzgârdan
Ayağın' kesti seherden
Selam getirmiyor yârdan
Yel bildiğin gibi değil

Bedevinin şansı döndü
Kumları kıymete bindi
Mecnun'dan kira istendi
Çöl bildiğin gibi değil

En çok buna yanar *Mülkî*
Bozkurdu kandırdı tilki
Ayaklar altında ülkü
Yol bildiğin gibi değil

Resmî İşler Müdürlüğü-Bugün Git Yarın Gel-

◆ Mehmet Pektaş

Her şey sokak lambasının birkaç kere pır pır edip tamamen sönmesiyle başlamıştı. Bahçede ışığın aydınlığında oturanlar uzun bir “Aaa!” çekerken emekli öğretmen Necati Yılmaz, bıyık altından gülümsedi. Ortalık karanlığa bürünmese içlerinden birisi, (muhtemelen hemen karşısında oturan kayınbiraderi Hasan)

“Neden gülüyorsun enişte?” diye sordu.

Necati öğretmen sandalyeye iyice bir yerleşip cevap verirdi:

“Güldüğüm falan yok canım. Şu mutfağın ışığını yakıverin.”

Arkasından da eklerdi,

“Ben yarın muhtara söylerim.”

Masadan birisi hemen atlardı, (muhtemelen Hasan’ın çokbilmiş karısı)

“Muhtar ne karışır, burası Büyükşehir’e bağlandı.”

Necati öğretmen bir an afallar,

“Ha doğru! O zaman belediyeye giderim.” derdi.

Oradan hanımı itiraz ederdi.

“Bir ışık için ta belediye mi gideceksin? Bir telefon edersin yaparlar.”

“Telefonla falan olmaz o iş. Sabahtan akşama boş boş oturuyorum zaten. Hem bana iş çıkmış olur fena mı?”

Aslında Necati öğretmenin elektrikler kesilince bıyık altından gülmesinin sebebi tam da buydu.

Emeklilikten sonra memlekete dönüp babadan kalma eve yerleşmişti. İlk zamanlar evin eksiği geldiği; çatıydı, pencereydi, sonra konu komşu, hısım akraba ziyaretiydi derken şöyle böyle geçmişti ama sonrası tam bir hayal kırıklığı idi. Umduğundan çok daha sakin hatta çoğu zaman can sıkıntısından patladığı bir hayat yaşamaya başlamıştı.

Sokak lambasının sönmesiyle birlikte uğraşacak bir iş bulduğunu sanıyordu ama belasını bulduğunun farkında değildi.

“Neyse bana müsaade...” diyerek ayaklandı.

Fikriye Hanım,

“Saat daha 9’a gelmedi. Yatacak mısın yoksa?” dedi.

Bıyık altından bir gülüş daha attı Necati öğret-

men:

“Yarın erken kalkılacak.”

Masadakiler meraklanmıştı:

“Erken mi? Ne işin var ki enişte? Emekli adam-sın...” dedi kayınbiraderi Hasan.

Necati, hiçbir şey demeden içeri doğru yürürken Fikriye Hanım’ın,

“Bu da emeklilikten sonra iyice bir tuhaflaştı.” diye başlayan tiradını duymadı bile.

Uğraşacak bir iş bulduğu için çocuksu bir sevinçle girdi yatağa. Yılların alışkanlığı ile sabah erkenden kalkıp belediyenin yolunu tuttu.

Henüz uyanmamış olan Fikriye Hanım, Necati öğretmenin sabahın köründe yollara düştüğünü görse kesin laf ederdi:

“Sabahın köründe ne işin var be adam! Belediyeyi sen mi açacaksın? Hele kahvaltımızı falan yapalım gidersin. Koca gün torbaya mı girdi?” derdi.

Fikriye Hanım’ın söyledikleri Necati öğretmenin bir kulağından girip diğerinden çıkardı.

Necati bu sahneyi yaşamamak için ayaklarının ucuna basa basa çıkıp gitti. Aslında ayaklarının ucuna basmasına da gerek yoktu. Uğraşacak bir iş bulduğu için ayakları zaten yere basmıyordu.

Şehrin her tarafında başkanın resimleri asılıydı. Billboardlar, üst geçitler, direkler, caddeler, sokaklar, duraklar, otobüslerin arkası... Belediye binasına boydan boya asılan pankartlarda yine başkanın resimleri ve icraatları yazılıydı.

Caddeden tarafa yerleştirilen dev ekranda başkanın videoları dönüyordu. Necati, yol boyu yürürken bunları çok da yadırgamadı. Onu asıl şaşırtan belediyenin önündeki meydanın hınca hınç insanla dolu olmasıydı.

Talebelik yılları tam da 80’lerde öğrenci olaylarının en yoğun olduğu döneme denk geldiğinden halkın boykot veya protesto mitingi için toplandığını düşündü.

“Tam da gününü buldum, belediyeye gelecek.” dedi kendine. Polisin biber gazı sıkması hâlinde astımının azacağından endişe etti. Sonra kalabalığı takdir etti.

“Hak verilmez, alınır. Aferin! Halk dediğin böy-

le olur.” dedi.

Gözleri grev sözcüsü yazan yelekli insanları, elleri megafonlu liderleri, afişleri, pankartları aradı. Hep bir ağızdan sloganlar atılmasını bekledi. Böyle bir şey göremeyince herhalde bu da farklı bir protesto diye düşündü.

İçlerinden birine,
“Ne için miting yapıyorsunuz?” diye sordu.
Adamlar, hiçbir şey anlamamıştı:
“Ne mitingi dayı?” dedi birisi.
Necati,
“Protesto için toplanmadınız mı?” dedi.
“Yoo!” dedi bir başkası, “Kapının açılmasını bekliyoruz.”
“Kapı açılınca ne olacak?”
“Ne olacağı var mı? İçeri girip çalışacağız.”
“Ya diğerleri?” diye sordu Necati öğretmen.
“Hepimiz burada çalışıyoruz. Onlar da işinin başına gidecek.”

Necati öğretmen boyunun yettiğince etrafına bakındı:

“Bu kadar adam bu binaya nasıl sığacak yahu? Böyle on tane daha bina olsa yine sığmaz bu halk.”
Birisi imalı imalı gülümsedi,
“O yüzden tüm çalışanlar işe gelmez. Bir bu kadar adam da bankamatik memuru olarak evden çalışır.” dedi.

Derken kapı açıldı binanın önündeki muazzam kalabalık sel gibi içeriye doğru akmaya başladı. Necati öğretmen de kendini sele kaptırmış gidiyordu. Sel giriş katta kollara ayrılıp odalara, asansöre, merdivenlere doğru aktı. Üst katlarda tekrar kollara ayrılıp odalara dağıldı.

Necati, giriş katta bir yerlere tutunmayı başardığından üst katlara çıkmaktan kurtuldu. İnsan seli aka aka duruldu, ortalıktaki beş on kişiden başka kimse kalmadı.

Necati öğretmen koskoca meydanı dolduran muazzam kalabalığın binanın içerisinde kaybolmasına akıl sır erdiremedi.

“Allah Allah bu kadar insan nereye gitti?” dedi durdu.

Sonra belediyeye sokak lambası için geldiğini anımsadı. Danışma yazan masaya yaklaştı.

“Pardon bir şey sorabilir miyim?” dedi.
Danışmadaki kadınlar simit çay eşliğinde koyu

bir sohbete dalmışlardı. Necati, sorusunu birkaç defa tekrarlayınca içlerinden biri sertçe cevapladı:

“Hayır soramazsınız.”

Necati,

“E burada danışma yazıyor.” deyince aynı kadın,

“Tamam işte kendin söyledin, DANIŞ-MA!”

“Nereye danışacağım kardeşim?”

“Bana danışma da kime danışırsan danış.”

Necati bu defa, telefon oynayan güvenliklere yaklaştı,

“Müracaat neresi kardeşim?” diye sordu.

Güvenliklerden birisi kafasını bile kaldırmadan, Gri Masa yazan yeri işaret etti.

Necati, hemen koşup sıraya girdi. Sıra kendisine geldiğinde tam derdini anlatacağı ki masanın başındaki kadın,

“Vatandaş temas evrakını doldurdunuz mu?” dedi.

Necati şaşkıncı:

“Yoo!”

Kadın,

“Evrakla gelin.” diye kestirip attı.

Necati, sesini bir ton yükseltti:

“Yahu benim temasla falan işim yok. Bir derdim var onu anlatacağım.”

Kadın, sesini iki ton yükseltip karşılık verdi:

“Kardeşim evraksız nasıl anlatacaksın. Önce evrak!”

Sıradakiler de homurdanmaya başlayınca Necati,

“Nerede bu evrak?” demek zorunda kaldı.

Kadın,

“Karşıda.” deyip diğer vatandaşın işlemine geçti.

Necati, arkasına döndü, kadının işaret ettiği yere doğru gitti. Kutudaki evraklardan birini uzandı.

“Dur kardeşim ne yapıyorsun sen yahu!”

Sesin geldiği tarafa kafasını çevirince yan tarafta oturan ufak tefek adamla göz göze geldi.

“Müracaattan evrak temas belgesi istediler. Ne oldu ki?” dedi.

Ufak tefek adam,

“Kardeşim, öyle kafana göre evrak alınır mı? Önce dilekçe yazacaksın.” dedi.

“Hayda!” dedi Necati. “Ne dilekçesi?”

“Ne dilekçesi var mı? Vatandaş Temas Belgesi talep dilekçesi.”

“Yahu kardeşim, dünya yapay zekâya geçti. Evrak kâğıt kürek işleri tarihe karıştı. Her şey bilgisayar üzerinden yürüyor.”

“Ben onu bunu bilmem kardeşim, dilekçe olmadan evrak alamazsın.”

Necati, adama laf anlatamayacağını farkındaydı:

“İyi yazalım o zaman bir dilekçe, boş kâğıt var mı?” dedi.

Adam,

“Hangi devirde yaşıyorsun kardeşim, elde dilekçe yazma mı kaldı? Matbu dilekçesi var.” dedi.

Necati,

“Ver de yazayım o zaman.”

Adam,

“Yo öyle kafana göre dilekçe alamazsın! Önce gidip vezneye harç yatırman lazım. Dekontla birlikte gelersen dilekçeyi alabilirsin.”

Necati öğretmen, adamlar daha fazla zıtlaşmak istemiyordu.

“Nerede bu vezne?” dedi.

Adam,

“Gelir Müdürlüğüne gideceksin. Orada sor.” dedi.

Necati, Gelir Müdürlüğüne gidip sıra aldı. Bir saat kadar bekledikten sonra sıra kendisine gelmişti. Vezneye evrak harcı yatırmak istediğini söyledi.

Vezne,

“Ben keyfime göre para alamam. Önce bunun tahakkuk ettirilmesi lazım.” dedi.

Bir anda Necati'nin elleri kolları birbirine dolanmaya kafası ayaklarına doğru eğilmeye başladı. Tıpkı çizgi filmlerdeki gibi bir dönüşüm yaşayan Necati, bir pinpon topu olmuştu.

Vezne, oturduğu yerden kalkıp elindeki para destesi ile Necati'ye vurarak tahakkuk servisine doğru yolladı. Necati, oradan oraya gide gele gide gele akşamı etti. Nihayet mesai bitimine yakın harcı yatırmayı başarmış ve yeniden insan formuna dönmüştü. Hemen evrakların bulunduğu yere gitti.

Ufak tefek adam, dekontu şöyle bir kontrol etti. Emredici bir sesle,

“Şuradan bir evrak al, doldur.” dedi.

Necati evrak destesinden bir evraka uzanmıştı ki adam müdahale etti:

“Dur kardeşim, oradan değil şuradan al.”

Necati aralarında hiçbir fark olmayan diğer desteden bir evrak aldı bu defa.

Ceplerini yoklayıp kalem aranırken ufak tefek adam yan yana sıralanmış kalemleri gösterdi. Necati, ilk kaleme el atınca, ufak tefek adam kaşlarını yukarı kaldırdı. Yanındaki kalemi işaret etti. Necati, yandaki kalemi almaya kalktığı anda yine kaşlarını kaldırıp üçüncü kalemi işaret etti. Necati o kaleme uzanınca ufak tefek adam tamam anlamında kafasını oynattı.

Necati, şaşkın şaşkın adamın yüzüne baktı:

“Diğer kalemler yazmıyor mu?”

Adam,

“Yazıyor.”

Necati,

“Neden illa bu kalemlerle dolduruyorum? Diğerleriyle doldursam olmaz mı?”

Adam,

“Olmaz kardeşim.”

“Kendi kalemimle doldursam?”

“Olmaz.”

“Neden?”

“Her işin bir usulü adamı var. Ben buradan boşuna mı bekliyorum.”

Necati, evrakı doldurup kafasını kaldırmıştı ki sabahki insan seli yeniden akmaya başladı. Odalardan, merdivenlerden akın akın insan akıyordu.

Necati, hemen evrakı katlayıp ceketinin cebine soktu. Selin arasına kapılıp kendini belediye dairesi dışında buldu. İnsan seli akıp bittikten sonra tekrar kapıya koştu.

Kapıdaki güvenlikler, her şeyin yeni başladığını şu klişe ile ifade ettiler:

“Mesai bitti. Bugün git yarın gel!”

-devam edecek-

Duam

◆ Mustafa İmir

Allah'ım işimi yapmışken tam yap
Günahımdan yüzde elli ikram yap
Yetmişime doğru kendime geldim
Bari şu ömrüme yüzde on zam yap

Kaygıyı, tasayı, derdi şifam yap
Düşünce ufkumu dingin sefam yap
Bu âlemde şükür idare ettim
Mekânı Cennet'te âli makam yap

Bedensel kimyamı ölç muntazam yap
Yorgun yüreğimi zinde ikdam yap
Hırs, ihtiras, nefret dolu dünyada
Adımımı yolda uygun nizam yap

Nefes aldığım her günü nevam yap
Tüm güzellikleri gönül ziyam yap
Âlemlerin mutlak sahibi sensin
Eskiyen bünyemi tekrar sağlam yap

Aklımla imanı inanç kiram yap
Dinden geçinmeyi bana haram yap
Ne şahla ne şuhla bir işim olsun
Kendime kendimi içten ilham yap

Ağzımdan her çıkan sözü selam yap
Dilime geleni hüsnü kelam yap
Sonsuz kudret senden dilemek benden
Beden sağlığımı sapasağlam yap

Gönlümü otuzlu yaşta adam yap
Tütün dumanına gayrı vedam yap
Yazıp seslediğim benle gitmesin
Bu âlemde yankı bulan sedam yap

Her ne yapıp etsem hayra encam yap
Ömrümün güzünü ruhsal ihyam yap
Kendimi kendimce ifade ettim
Dünyayı gerimden iz hasılam yap

Duygu, düşüncemi koyu kıvam yap
Ahiretten önce affı tamam yap
İmir'im kusurum, günahım çoktur
Allah'ım arzımı makbul duam yap

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/altı

◆ Hacı Musa Tuncer

"Bu adam bu seete gadar nerede, nasıl, ne uçun gal-dı diyeniniz heç yog maşalla. Gulay mı sanıyonuz o daa goluna gedip gelmiye hı...? Gulay mı sanıyonuz? Bir kenekde siz gedin de görüyüm ba'am. Aha şu Jawo'munan o çamırlı, dolambaçlı yolu tem üç seedde zorunan, gücala zor gat eddim ben. Amma, geddim, gördüm, selâmınızı, kelâmınızı eleddim. Habarı da aldım geldim. Şindik beni bir kenek ee de'enen baam emmilerim, bibilerim. Ee de'enen!" dedi.

Gecenin geç saatinde, çardağın üzerinde halka halinde toplanıp, pirdikkat Ulak Mulla'nın dediklerini harfiyyen dinleyip henüz bir anlam veremeyen Köstek Remzi, Bedirik Hörü, Ellik Ali, Unçuluk Anşa ve herifinin geldiğini motorsikletin sesinden ve düdüğünden özshed anlayan Perişan Perihan da halkaya dâhil olmak üzere, ağızları açık dinliyorken Unçuluk Anşa lafa girdi:

"Ne deyon Mılla sen? Ne deyon? Ağzıcuyın içindee paklıya çıkar baam. Ben ööle dolambaçlı lafı sevmem. De çabıg ne deeceesen. De kinem biz de oğa göre tebdilimizi alak." dedi ve tavrını koydu.

Ellik Ali de karısı Unçuluk Anşa'ya arka çıkarak,

"Benim hanım, ya'ani bibin dooru söölüyo Mılla yean. Çıkar çabıg aazındaki paklıya!" dedi.

Ulak Mulla:

"O Kepir Gadir ve hanımı Del'anşa yok mu? Onnar adam da'al, insen evledi de olamazlar, beni onnarın aya'anataa saldınız ya, yazzeeddiniz ba'a emmilerim, bibilerim. Yazzeeddiniz. Neyimiş efendicaezim, Gadir emmim ekip biçdiği goca çamın endeki goca tarlıya Leyli'nin üsdüne yaani tabiricaizse Deli Leyli'nin üsdüne yıkacaamış. Ba ba ba bag. Daha duruun!"

Bir metiro altın zencir, bu yılki pambığın alıyacı'nı, küncünün alıyacı'nı, iki buza'alı sa'alır inek, bir de iköölz ev olaca'amış, daha birtii bişed daha saylaştırdılar amma ben fazla gulaasmadım, 'Gabil ediyollarsa buyursunnar cümee günü anşam Cümee'ye gızımız Leyli'yi isdemiye gelsingler, yoog, gabil edmeg biz, delerse başga gapıya.' dediler. Garer sizin ben yadmiya gediyoum, ba'a müse'ede" dedi, gitti.

Köstek Remzi, ağzını açtı gözünü yumdu:

"Ulan sen kimsin hey bire Kepir Gadir? Sen kimsin o'olum? Sen kimsin, kim? Eşşenglig bende kine ben senin gibi eşşeen gızını isdiyoum. Duydun daal mı avrad? Duydun hemii kehrenecinin dediglerini?" diyerek burundan soluyordu.

Bedirig Hörü, boynu bükük vaziyette,

"Duydum herif duydum, gızı soykaalsın onnarın." dedi. Arkasından da "Vay Cümee'm vay, vay gadersiz yarvım vay, vay Cümee'm vay!" diyerek içini çekti.

Ellik Ali, yine guluncunun üstüne yatık vaziyette, sağ bacağı sol bacağının üstünde söze girdi:

"İremzi, Kepir Gadir bö'ög bog yemiş, hemide bö'ög

halteylemiş, yörüsün ordan! Ank bu lafları baa diyeydide görüyeydim onu ben. O lafları ağzının içine geri dıkıp yedirmemiydim da'an itine. Yörü baba sende, şunun isdediglerine bag yahu. İlan bu laflara gargaları bırag Hacı Le'elekler bile güler be." Dedi.

Bu konuyla ilgili herkesin tepkilerini ve ne konuştuklarını dikkatlice, iyice dinleyip süzen Unçuluk Anşa, birden değneğini yere sertçe vurarak,

"Hüsün!" dedi. Herkesin gözüne tek tek bakarak az bekledi, bir daha "Hüsün, şindik beni ee değnen!" dedi.

Çardakta oturan herkes sustu, herkes içinden Unçula'anşa ne diyecek acaba, diye merak ederek, ağzından çıkacaklara kulaklarını verdiler.

"Buyur Anşa'atın, seni deyniyog buyur!" dediler hep bir ağızdan. O arada Ellik Ali oturuş şeklini değiştirdi ve biraz toparlandı. Unçuluk Anşa kendinden emin bir şekilde,

"Ba'a bakın! Benim bildiim ne Kepir Gadir bu lafları bize sö'ölüyebilir, ne de hanımı Del'emine. Sö'ölüyemez deyouşam sö'ölüyemezleer o adar! Hemi de sö'ölemezler, agere Gadir sö'ölese bilem O Deli dedi'iniz gadın var ya o gadın, Del'emine sööledirmez! Aha bunu da buruya yazın!" dedi, kestirdi attı. Gözünü Ulak Mulla'nın karısı Perişan Perihan'a dikti. Perişan Perihan:

"Ba'a nedi'in ööle bakıyon Anşa'atın dezze? Yani benim herif yalan mı sö'ölüyo diyon?" dedi.

Unçuluk Anşa:

"Hee! yalan sö'ölüyo O gişin olan o falli'in gunnadı!"

Bu arada, eve yatmaya giden Ulak Mulla, başına gelenleri hayal edip kara kara düşünüyor.

Sünepe Süllü, köyün ileri gelen zenginlerinden Teber Tahir'in oğlu. Teber Tahir'in ise memlekette dolandırmadığı, kavga etmediği adam neredeyse yok sayılır. Tüm işlerini zorbalıkla ve tehtitle yaptıran, gizli alevere, dalevere işlerle uğraşan biri. Hal böyle olunca, köyde ve civarda pek kimse sevmez. Kolay kolay da kimse bulaşmaz. Oğlu Sünepe Süllü'de babasına öyle bir çekmiş ki tıp demiş burnundan düşmüş. Sünepe Süllü, Cuma ve Ulak Mulla aynı zamanda aynı akran olup aynı köyden sayılırlar. Yaşları otuz beş civarı. İşleri ise, köydeki mevcut toprakları işlemek, çiftçilik yani. Ulak Mulla'nın babadan kalma, kendine yetecek, kıraç birkaç dönüm tarlası, bir çift de öküzü var. Perişan Perihan ile evli iki çocuklu. Cuma'nın ise üzerine hiçbir mal varlığı yok. Babasının tüm işlerini O yapar, traktör almaya gücü yetmediği için çiti çıbuğu beygirle halleder. Sünepe Süllü de bekar, on yıldır köyde ve civarda düğürcü salmadığı kız neredeyse yok. Sonuç nafile. Babasının ve kendisinin gaddarlıklarından dolayı kimse yanaşmadı. Kızı bırak kimse bitini dahi kolay kolay vermez. Durumlar böyle olunca, Cuma'nın evleneceğini duyan Sünepe Süllü, bunu kendine yediremedi, babası gibi fetbaz ve acımasız olduğu için planını kur-

du. Önce babası Teber Tahir'e durumu anlattı. Bunları duyan Teber Tahir küplere binerek,

"Bak evledim, ben senin bubanım. Her ne niyapacaksan yap, sonuna'ca'a ardingdiyam. Var mı ılan bu melmekedde bizim isdedi'imiz gızı isdemek? Var mı hıı? Hele de Köste'en o'oluna. O'olum Süllü gıçında'a ummanı ne diye aldım ben sa'a? Süs uçun mu aldım olen onu ben? Tirtlet gedsin ıssız biyerde." diyerek iyice hiddetlendi.

Babası Teber Tahir'den tam destek alan Sünepe Süllü,

"Sen gaygeyleme baba, hepici'ini tek tek dize'tirece-em, önce şu Ulak Mıllı'ya bir gözda'a veriyim ba'am." diyerek, yolun ormanlık, gizli bir yerine pusu atmaya gitti.

Ulak Mulla, Jawa motoruyla Kepir Kadir ve Deli Emine'den aldığı müjdeli haberi köye getirirken hava iyiden iyiye kararmıştı, dağlık ve virajlı bir yere geldiğinde, bir de baktı ki yol, büyük kaya parçalarıyla kaplanmış, birden durdu. Motorsikletini stop edip indi. Etrafa iyice baktı, etraf ormanlık alan olduğu için kimse görünmüyordu. O saatte de oralardan kimse geçmez, bunu çok iyi bildiği için, içine bir korku düştü. Kendi imkanlarıyla yolu açmaya çalışırken bir ses,

"Ne o Ulak Mulla? Yolu mu açmak istiyon? İstersen sa'a yardım ediyim, ne dersin hıı?" dedi.

Ulak Mulla gecenin karanlığında yüzünü göremediği bu sesi hemen tanıdı. Aklına kötü şeyler gelmeye başladı.

"Hayırdır Süllü gardaşım? Sen ne geziyon bu se'edde burda?" dedi.

Sünepe Süllü,

"Sa'a mı soraca'am ulan nerede gezdiğimi deyyüs? Senin gimini bir dakım elbise gazanmadık ya. Müjdeliyecek bir havadisim de yog. Şindik sö'öle bakiyim Kepir Gadir ne dedi?" derken belinden umman tabancasını çekti çıkarttı. "Şakırt" diye bir ses geldi ve mermiyi namluya sürer sürmez,

"Kımıldama! Lan piç kurusu. Kaldır ellerini havıya!. Sen nerden geliyon ba'am? Düğürcülük işlerini ayarlamak, çöpçatanlık yapmak sa'a mı düştü o'olum?" dedi.

Ulak Mulla o an korkusundan altına ederek, ellerini havaya kaldırdı, Sünepe Süllü'nün ne kadar gaddar ve acımasız olduğunu önceden çok iyi bildiği için. Alttan alarak, titrek bir sesle,

"Gurban oluyum Süllü gardaş, gıyma ba'a n'olur gıyma ba'a! ne idersen dutarım, ne dersen yaparım, gurban oluyum n'olur gıyma ba'a!. Biliyon iki çocu'm var, onnarın hatirine gıyma ba'a navar.. birdehe onnarın işine garişmam. Söz veriyom sa'a. Bundan kerli onnara desdek da'al kösto'olurum, sok o ummanı beline!, cır navar." diyerek yalvardı, yakardı.

Sünepe Süllü, gayet ciddi ve asık bir suratla, Ulak Mulla'nın yanına geldi ve;

"Diz çök lan!" dedi.

Ulak Mulla, titreyerek, elleri ensesinde korkarak, yan yan Sünepe Süllü'nün ne yapacağını merak ederek,

göz ucuyla bakarak diz çöktü;

"Aha çökdüm Süllü gardaşım, bir suçum varısa af eyle! N'olur, beni af eyle! Sen merd adamsın, ününe yakışmaz." derken Sünepe Süllü, o an ummanının namlusunu Ulak Mulla'nın ağzının içine sokarak kollarını da arkadan bağladı.

"Şindik beni eyi dinle lan, eyi dinle!" diyerek dişlerini sıktı, devam etti: "Aerime dediklerimi dudmasan, anam avradım ossun kine, seni yaşatmam. Seni buralarda gezdirtmem. Annına bir gırşun sıkı, seni it gimini gebertip leşini aha şu cahana tuvarlamassam ba'ada Teber Tahir'in o'olu Süllü demesingner lan, demesingner!" diyerek saçlarından tutup bir kaç kez silkeledi.

Ağzında tabanca namlusuyla zor konuşan Ulak Mulla, zor anlaşılır bir şekilde,

"Taam, taammm" diyerek kafasını aşağı yukarı edip sallayarak cevap verdi. Titremeye devam etti.

Sünepe Süllü,

"Şindik seni goyuracaam, bu seferlik af eyliyeceem, bunun garşılı'ında da şindik köye varacaan, o arkadaşın olan yavşak Cümee'ye o gızı, yani Leyli'yi isdedirmiyeeceen. Kepir Gadir'in sö'ölediinin tem tersini sö'ölüyeceen. Oa göre. Şindigden Takoz İremzi'ye sö'ölüyece'en yalannarın plannarını köye varana gadlı yapacaan. Haaa! Bu yolunu kesip seni meledirdiimi de idersen halakıya yayabilirsiiin. Beni şikeed de edebilin. Serbessin. Sonucuna gadlanırsan tabii" diyerek, Ulak Mulla'nın kollarını çözdü. "Haydi şindik def ol get lan!" dedi.

Perişan Perihan düşünceli düşünceli geç vakit eve doğru giderken,

"Acaba Unçula'anşa do'orumu sö'ölüyo ola?" diye, kafası karışık bir şekilde eve vardı ki bir de ne görsün? Herifi Ulak Mulla, ellerini kaldırmış dua ediyor:

"Ne o herif, hayırdır? Sen heç dua ne'em edmezdin, hani sen yorgunudun? Hani sen eve yadmiya geddi'idin? Utanmıyon da'alımı gosgoca adamlara yalan sö'ölemiyen hıı? Boynu altında galmıyasıca seni!" dedi.

Ulak Mulla,

"Yog, yog avrad yog, uyuyum dedim amma vallaa gözüm dudmadı, iki erka'at namaz gılıyım da ö'öle yatıyım dedim. Cena'an Allah'a yalvarmag, dua etmeg içimden geldi." Sonra, "Hemi ben nedii yalan sö'ölüyem ki ne onnara? Gız babası da'alım, o'olan babası da'alım bire avrad!" diyerek, karısı Perişan Perihan'ın ağzını aradı.

Perişan Perihan; dikkatli dikkatli herifinin gözlerini bakarak;

"Mılla sende bir hal var. Nedir bu partutuşlu'un.? de çabıg bahim?"

Teknik Direktör-Oyun Bozan

◆ Salman Kapanoğlu

Teknik Direktör

Kahramanmaraş Lisesinde, beden eğitimi öğretmenleri sınıflar arası futbol müsabakası düzenledi. Her sınıf öğretmeni kendi sınıf takımının teknik direktörü olacak. Diğer öğretmenler, kendilerini çoktan teknik adam havasına sokmuşlar bile. Hele bir tanesi var ki çocuklara taktik bile vermiş:

"Sevgili öğrenciler! Topa bek (sert) vurun. Kaleye doğru çekin. Kesinlikle paslı oynayın."

Öğrenciler,

"Hoca'm bizim karnımız aç" diye yemek bile ısmarlatmışlar.

Benim sınıfın öğrencileri de bana geldiler:

"Hoca'm, bizim teknik direktörümüz de sizsiniz. Çok şanslıyız. Hele de sizin vereceğiniz taktiklerle şampiyon bile oluruz."

Beni makaraya sarmaya çalışıyorlardı. İnanmış gibi havaya girdim. Öğrenciler, tamam Hoca zokayı yuttu, dediler.

"Arkadaşlar, size taktik vereceğim zamanı biliyorum. Sabırlı olun! En garantili taktiği vereceğim."

Maç gününe kadar taktik taktik, deyip durdular. Maç saati geldi, tam sahaya çıkacakları zaman benim taktik vereceğimden ümidi kesmiş olacaklar ki bir şey demediler.

"Bir dakika arkadaşlar! Taktik vereceğim."

"Hoca'm, bu saate mi bırakılır taktik?"

"Bana bakın, benim vereceğim taktiği Fatih Terim bile bilmiyor."

"Taktik nedir Hoca'm?"

"Kafanıza göre oynayın, bana bahane bulmayın!"

Bir öğrenci takıma dönerek:

"Ben size demedim mi arkadaşlar? Salman Hoca oyuna gelmez diye."

Maç başladı. Karşı sınıfın sınıf öğretmeni adeta kendini parçalıyor:

"Oğlum paslı oynayın, topu ayağında tutma, kaleye çek! Eyvaahh dışarı çıktı, görürsünüz siz hayvan herifler!"

Top bizim oyuncuların eline geçti –pardon ayağına geçti-

"Oğlum topu dışarı at, sakın kaleye atayım deme. Pas atma oğlum, şahsi oynayın, çalım atın, yalnız

kendinizi düşünün, golü kim atarsa ona yüz vereceğim." dedim.

Karşı tarafın teknik direktörü olan öğretmen arkadaşım:

"Salman Bey! Biz ne diyoruz, siz ne diyorsunuz? Ben kaleye atın diyorum, sen dışarı diyorsun. Paslı oynayın diyorum, sen şahsi oynayın diyorsun."

"Tamam işte bilerek söylüyorum. Bu öğrenci milleti, öğretmenin söylediğinin tersini yapar. Sen kendini paralıyorsun, onlar dinliyor mu?"

"Valla doğru söylüyorsun be!"

Oyun Bozan

Fatih İlkokulunda, Anadolu Liseleri için Türkçe kursu verdiğim zamanlardı. Bir öğrenci var ki dersi dinlemediği gibi, arkadaşlarının dinlemesine de mâni oluyordu. İçimden "Ben biliyorum sana yapacağımı." dedim. Derste sadece sabrettim. Zil çaldı, öğrenciler doğru bahçeye top oynamaya koştular. Bir kenarda, sessizce maçı seyreliyordum. Öğrenciler maça kendilerini öyle kaptırmışlar ki dünya yıkılsa haberleri olmayacak. Şöyle bir düşündüm! Bu çocuklar, bu maça verdikleri enerjiyi derse de verseler neler olmaz ki dedim. Biraz önce dersimi kaynatan çocuk, topu ayağına geçirince kaleye doğru yöneldi ve kaç kişiye çalım attığını sayamadım bile. Kaleye yakın bir yere gelince gerildi, topa tam vuracağı zaman bütün heyecanıyla maçı durdurarak bağırıma başladım:

"Durun, durun!"

Herkes bana baktı. Birdenbire bütün öğrenciler, oldukları yerde kalakaldılar. Dersimi kaynatan o öğrenci,

"Ne var Hoca'm? Neden durdurdunuz?"

"Size şimdi öyle bir ders anlatacağım ki!"

"Yaa Hoca'm! Bunun için mi maçı durdurdunuz? Ben, tam gol atacağım sırada siz ders diyorsunuz. Burada ders olur mu?"

"Ne oldu oğlum, zoruna mı gitti? Nasılmış? Sen benim dersimi bozarken biz bir şey mi dedik? Bundan sonra böyle, sen benim dersimi bozarsan, ben de senin maçını bozarım. Kısasa kısas!"

"Hoca'm, bir daha söz veriyorum dersinizi kaynatmayacağım. Yeter ki maç esnasında bize müdahale etmeyin."

O günden sonra, onlar rahat rahat maçlarını yaptı, ben de derslerimi...

Para Kuleleri Hikâyesi

◆ Âşık Siyâsî

Gâfil gezme düşün bu âlemde sen
El oğlu paradan kuleler yapar
Bütün servetini yellere versen
El oğlu paradan kuleler yapar

Savurur mavrayı, hem palavrayı
İç etmiş bakmışsın sırça sarayı
Bırakmaz bu yolda en ön sırayı
Ardından paradan kuleler yapar

Maşayla köz tutar yakmaz elini
Her yana çevirir mahir dilini
Arada bir de bak kaşır kelini
Ardından paradan kuleler yapar

Göz diker makamdan yüce makama
Talimat verir der düşün arkama
Kör topal giderken kalır akşama
Velâkin paradan kuleler yapar

Nedir bu paranın asıl kaynağı?
Der ki, bütün bunlar sütün kaymağı
Birlikte yiyelim gelin "kuymağı"
Yer iken paradan kuleler yapar

Emlâke boğmuşsun cümle neslini
"Müdafaa" et sen kendi nefsin
Baklavalara gelir bak sini sini
Gülerek paradan kuleler yapar

Meleyip duruyor dağda keçiler
Kör mü olmuş yoksa bütün bekçiler
Ağlıyor hâline büyükelçiler
Namına paradan kuleler yapar

Hâline garibim yılan ağlıyor
Gerisi vallahi yalan ağlıyor
Duydum ki bir de Yunan ağlıyor
O dahi paradan kuleler yapar

Âşık Siyâsî der mâhir adamsın
Hem göz boyayıcı sâhir adamsın
Belki de bu daldâ âhir adamsın
Kodeste paradan kuleler yapar

Hâl Beyanı

◆ Osman Gazi Turaç

İki üç cumaya gittim efendim
Bunları da iptal etmeyin sakın
Kendime koşarak gölgemi yendim
Yakamı burada tutmayın sakın

Beş cenaze kıldım kılarım daha
Dört tekne orucum ortada aha
Bir gün isyan eylemedim Allah'a
Beni bırakıp da gitmeyin sakın

Sualiniz bitti ise gideyim
Varıp kendi çöplüğümü dideyim
Gâvur pulu parasını nideyim
Haramıma helal katmayın sakın

Düşmez kalkmaz bir Allah'tır erenler
Dün dostumdu bugün beni yerenler
Gözü körler aklı ile görenler
Pazara çıkarıp satmayın sakın

Umreye de gittim görenler gördü
Bilmedim başıma kim çorap ördü
Sevabımı kimler sildi süpürdü
Ölmeden çenemi çatmayın sakın

Betim benzim attı sararıp soldum
Ben beni ararken nasıl kayboldum
Kuru iftiranın kurbanı oldum
Suçsuzum kodese atmayın sakın